

בתום השלב הראשון של מישפט יערי-גרנות, מנתחת

אילנה אלון את ראיות התביעה וקווי ההגנה האפשריים

סיכומים ביניים

ביום השני צהרניים התיישבה התובעת הארמונית פנינה דבורין והשמיעה אנחת-זרוחה — סוף־סוף סיימה את ראיותיה במישפט־השנה. היא אמרה: „אלה עדיי, והעבירה את שרביט הניצוח במישפט לידי הסיניגורים נתן וחיים קנת, והד"ר עדנה קפלן ודרור מקרין.

חלקו הראשון של המישפט הצטיין בדראמטיות רבה. הקהל רותק למכשירי הטלוויזיה שבו הוצגו השיחזורים שעשו שתי הנאשמות בזירת־הפשע וגם העימות המסעיר ביניהן. התובעת יכולה להיות מרוצה. היא הצליחה להוכיח את כל המרכיבים של עבירת־רצח. כעת צריכים הסיניגורים להביא לפני בית־המישפט עדויות מספיקות כדי לעורר ספק בלב השופטים באשמתן של השתיים.

ואלה הנקודות העיקריות שהוכיחה התביעה:

● מניע לרצח

אומנם החוק אינו מחייב את התביעה להוכיח מניע לעבירה. אולם תובעים מנוסים יודעים כי עבירה ללא מניע היא נדירה ביותר, וכי בית־המישפט ישוכנע בקלות רבה יותר אם יאמין שלעברין היתה סיבה טובה לעשות מה שעשה. המניע לרצח מלה מלבסקי, לפי התביעה, היה סכום של 50 אלף דולר, שגנבה חווה יערי מחשבונה של מלה מלבסקי, כסניף בנק־הפועלים בירושלים.

חווה יערי טיפלה בחשבון זה במיסגרת עבודתה כפקידת בנק. אביבה גרנות העידה כי התיירת נהגה לבוא בדרך־כלל בחודש מאי, אולם בשנה שעברה הגיעה התיירת במפתיע מוקדם יותר, וחווה לא הספיקה להכין מיסמכים מזויפים, להסביר את חיסרון הכסף. חווה חששה כי הגניבה תגלה, ועל כן הזמינה את מלבסקי למלון מנדרין, שם כניכול היו לה מישרדים ושם היו המיסמכים הנדרשים. אביבה שהתלוותה כעוזרת, היתה צריכה

למנוע מהשתיים לעלות למישרד. מכיוון שהשעה כבר מאוחרת.

התביעה הוכיחה כי יפוי־הכוח שנמסר לבנק, לפיו הירשתה מלבסקי לחווה יערי לטפל בחשבון, היה מזויף. אורית ינאי, מומחית מז"פ, העידה כי יפוי־הכוח נכתב בידי אביבה גרנות ונחתם בידי חווה יערי.

יערי עצמה מתעקשת בכל עור יותיה שהכסף שייך לה, כי זהו כסף שחור שקיבלה מאביה, וכי מלבסקי שימשה רק כמלבינת הכסף, וכאיש קש. חווה אף נשבעה בזכר אביה ובחיי אמה כי הכסף שייך לה. היא טענה כי מלבסקי היא שגנבה את הכסף ממנה, ואמרה לה „לכי תדפקי את עצמך“ כאשר ביקשה ממנה חווה להחזיר לה את הכסף.

● זירת העבירה

כאשר התגלתה גופתה של מלבסקי, ומן קצר אחרי מותה, עליידי פרובסקי, ועובדת תל־ברוך, חשבו הפאתולוגים כי המוות נגרם עליידי מכונת במקום אחר בעיר, והנהגה הביא את הגופה לחוף תל־ברוך, כדי לטשטש את הפשע.

הד"ר בצלאל בלוך קבע כרוח שלו שהמנוחה נפגעה בכתפה, כשהיא עומרת, עליידי מכונת גדולה, אולי משאית, וכך נגרם השבר בכתף והפגיעה בחוליה. הוא סבר כי הנוקים האחרים שנמצאו בגופה נגרמו כבר לאחר המוות — ממכונת אחרת, שפגעה בגופה אחרי שהושארה בחוף תל־ברוך.

במישטרה הודו הנאשמות כי המיקרה אירע בתל־ברוך. שתיהן שיח־זרו את האירוע, סמוך למקום שבו נמצאה הגופה.

אומנם, לכל אחת מהשתיים היתה גירסה אחרת כיצד נגרם מותה של המנוחה, ומי היה אחראי לו, אבל שתיהן דיברו על אותה דרר־עפר ליד שדה־העופה. במקום גם נמצא שבילי

דם באורך 20-25 מטרים, שהוביל למקום בו נמצאה הגופה, בצד הדרך.

● נוכחות השתיים

בזירת העבירה

שנה שלמה התעקשה חווה יערי וטענה בפני המישטרה כי לא נפגשה כלל עם המנוחה ביום המיקרה. היא נצמדה לגירסתה, כי אומנם קבעה פגישה עם המנוחה, אבל מאחר שאיחרה בעשר דקות, לא פגשה אותה

כאותו יום ולא ראתה אותה עוד לעולם. אביבה גרנות נתקרה רק לאחר שנה, עם מעצרה של יערי, והיא הכחישה בתחילה כי נסעה עם חווה. רק לאחר שנסברה סיפרה את גירסתה, בה היא מודה כי נסעה עם יערי ועם המנוחה לתל־ברוך.

היא סיפרה שחווה עצרה בדרך, וניקתה את שימשת המכונת בכרית דקורטיבית שהיתה באוטו. כאשר הגיעה לצד שבו ישבה התיירת, פתחה את דלת־המכונת וביקשה ממנה ל־התכוף. ואז, „כמו קוסם“, שלפה חווה

מלבסקי נפגעה עליידי רכב. המחלוקת היא רק באשר לסיבת־המוות ואיזה רכב פגע במנוחה.

התובעת הוכיחה כי במכונת מתוצרת הסובאר, שהיתה שייכת לאהוד, כעלה של חווה, נמצא כתם־דם בכיטת ריפוד המושב הקידמי. חווה יערי טענה בתחילה כי ביום המיקרה באה לתל־אביב במכונתה, פולקי־סוואגן גולף אדומה. מכונת זו נברקה בחשאי בידי המישטרה, ולא נמצאו בה כל מימצאים.

אולם לאחר שנה בערך הודתה יערי

חווה יערי (משמאל) עם סיניגוריה, מקרין וקפלן עדיף. מוות מחוף למכונת

כי נסעה ביום המיקרה במכונתו של בעלה. אז נברקה מכונת הסובאר ונמצאו כיתמי־הדם על המושב הקידמי. כתמים אלה מאשרים את גריסתה של אביבה, כי חווה פגעה בתיירת בעודה במכונתה, וגרמה לה חבלה שהביאה דימום. מאידך, מתאים מימצא דם גם לגירסת חווה, כי מלבסקי, שנפגעה בקפיצתה, הוחזרה למכונת הווסעה למקום שבו הושלכה אחר כך.

המימצא השני שהביאה התביעה בא גתון־מכונת הסובאר. בבדיקה שעשו מעבדות־המישטרה, כמעט שנה אחרי המיקרה, נמצא גוש חומר קטנטן על גתון־המכונת, סמוך לגלגל הדיקדמי השמאלי. הגוש נשלח למעבדה ונמצאו בו שלוש שערות, שנברקו ונמצאו שערות־אדם.

הד"ר אסתר צ'צ'יק, מהמכון הפא־תולוגי באב־ככיר, אישרה כי אחת השערות הללו, שצביעה היה חום בהיר, תואמת שערות שנמסרו לה לבדיקה מראשה של המנוחה.

מימצא זה תומך בגירסתה של אביבה כי חווה פגעה במנוחה במכונתה, כשהיא נוסעת קדימה ואחורה.

מימצא זה קשה מאוד לסיניגורים של חווה, והם ניהלו קרב עז עם המומחים, בנסיון לערער את מהימנותם, כדי לבטל את המימצא. נראה

מערך ממעלה וחכמה בו פעמיים כעורפה של המנוחה, כאשר היא מצמידה את הכרית לפנייה. דמה של המנוחה ניתז עד לתיקרת המכונת. אז פנתה חווה לאביבה, ציוותה עליה לצאת מהמכונת, לעמוד ליד תא־המיטען הפתוח, ולהזהיר מפני מכונות מתקרבות. חווה גררה את מלבסקי יחד עם כיסוי המושב שעליו ישבה, הניחה אותה כשהיא יושבת ישיבה מיוזחית לפני פגושה־מכונת, ואמרה לאביבה לחזור לאוטו.

אז נסעה חווה קדימה ואחורה, ואביבה שמעה פעמיים „בום, בום“. גם חווה, בגירסתה הסופית, מודה כי היתה עם המנוחה ועם אביבה גרנות בתל־ברוך. היא העידה כי אביבה איימה על המנוחה ואף היכתה בראשה מכות קלות במערך, שהוציאה מתיקה הגדול. התיירת המבוהלת ניסתה פעמיים לקפוץ מהאוטו, אך אביבה החזירה אותה פנימה.

בפעם השלישית הצליחה המנוחה לקפוץ החוצה, נפלה על סלע ונפגעה בראשה. היא שתתה דם, ואביבה ברקה אותה והכריזה: „היא מתה, מתה, מתה!“ אז הכניסו אותה השתיים למכונת וזרקו אותה אחרי מטרים אחרים, בצד השביל.

● זהות הרכב הפוגע

אין מחלוקת בין הפאתולוגים כי

אביבה גרנות וסיניגורה קנת (באמצע: שוטר) עדיף. מוות בתוך המכונת